

то отъ духъ, нито отъ остроуміе, нито отъ смѣлость, предприятіето бѣше почти невъзможно. Стражаритѣ държахъ не за *жытъ* имъ, които поради съдраниѣтъ имъ облекла не представяхъ никоя здравина, но силно стискахъ рѣцѣтъ на двѣтъ дѣца въ своитѣ, макаръ че едното бѣше слабо и болничаво и малкытъ му крака едва споряхъ за да върви заедно съ водача си. Но на едно мѣсто на улицата, дѣто слънцето бѣше преобърнѣло кала на прахъ, Пикильо, като са престори че са хлѣзѣжъ, паднѣ съ едната си рѣка на земята. Казахмы че за другата го държеше назачѣтъ, който го исправи жаснѣто и съ скотекый начинъ; но когато Пикильо опрѣ о земята, той сграби прахъ, който стискаше въ шепата си като безцѣнно нѣщо, и подирь малко, като го хвърли въ очитѣ на водача на Петралби, извика: «бѣгай брате!»

Петралби хвъркнѣ като птиче, като хвърли признателенъ погледъ на другаря си, погледъ който значеше: «подирь малко».

За великодушното туй дѣло, удары като градъ западахъ по плещытъ на бѣднаго Пикильо, не само отъ пазача му, но и отъ тогози на Петралби, който като отры си добръ-добръ очитѣ и не виждаше освѣнъ единъ само плѣнникъ, обърнѣ на него сичкыя гнѣвъ който бѣ опредѣлилъ за другия. Оттогасъ вече бѣ придруженъ отъ двама пазачи намѣсто единъ, и лишенъ отъ сѣка надѣжда за спасеніе, стигнѣ въ Златото-Слънце, дѣто, споредъ заповѣдта на собтника, бѣ заперѣнъ въ земника, на който двойныѣ врата са заключохъ съ два ключа.

Копіеносцытъ са затекохъ да стигнѣтъ началника си и да му изложѣтъ теченіето на послѣднія си походъ, като отдавахъ несполуката си — споредъ господствующыя обычай въ сичкыѣ изложенія на навытыѣ — на непредвидена нѣкоя случка.

Въ тѣзи минути царьтъ съ свитата си влѣзваше презъ вратата на Карла V въ Памцелуна, посрѣдъ ека на кампанытъ и въсклицаніята на народа като предшествовахъ фенеры и машалы, и блѣсгахъ отъ освѣтяванъе сичкыѣ прозорцы на града.